

***La casa de foc* de Francesc Serés**

10 gener 2023

Biografia i obra:

Francesc Serés neix a Saidí, a la comarca del Baix Cinca, el 1972 i s'estableix a la Garrotxa.

Es llicencia en Belles Arts i Antropologia per la Universitat de Barcelona, compagina l'escriptura amb la docència i la investigació. També obté el Grau de Suficiència investigadora per la Universitat Pompeu Fabra.

La seva primera novel·la, *Els ventres de la terra*, queda finalista del Premi Pere Calders i es publica l'any 2000. Els anys següents edita *L'arbre sense tronc*, amb el que obté el Premi Ciutat de Badalona, i *Una llengua de plom*, obres que s'inclouen en la trilogia *De fems i de marbres* el 2003. Ell mateix tradueix aquestes obres al castellà.

Amb el recull de narracions *La força de la gravetat* rep els premis Crítica Serra d'Or de Narrativa i el Nacional de Literatura, el mateix any en que veu la llum el conjunt de reportatges sobre el món del treball *La matèria primera* amb el que obté el Premi Octavi Pellissa.

És també autor de les tres obres de teatre que trobem a *Caure amunt. Muntaner, Llull, Roig*, basades en la vida i obra d'aquests escriptors.

Amb *Contes russos* ha obtingut els premis de la Crítica Catalana i Ciutat de Barcelona el 2010. També cultiva el gènere de l'assaig amb *La pell de la frontera* per parlar de la situació dels temporers al Baix Cinca i el Segrià, obra guardonada amb el Premi de la Crítica Serra d'Or. El 2020 publica *La casa de foc*, novel·la ambientada a la vall del Ser (comarca de la Garrotxa) amb la que guanya el Premi Proa de Novel·la i el Premi Llibreter de literatura catalana. I el 2022 publica *La mentida més bonica*, una novel·la on analitza el desencís del país després del procés.

Col·labora habitualment amb el diari *Ara*, i amb altres mitjans de premsa escrita. Ha sigut promotor i director de la Residència Faber que promou les arts, la ciència i les humanitats, amb seu a Olot.

PARLEM DE L'OBRA

La casa de foc és una novel·la que narra la descoberta, per part d'un foraster, d'un món molt estrany que va néixer fa dos-cents anys i que la crisi del 2008 posa en qüestió, un paisatge garrotxí i un món propi que es regeix per unes normes atàviques. L'obra té un tronc argumental, un fet luctuós del passat relacionat amb el foc purificador que ha marcat tots els personatges, un fet greu que alhora és el fil conductor intrigant i amb aires detectivescos que ens manté enganxats al llibre, i amb l'ai el cor. Aquest eix troncal es ramifica en una trama de literatura realista amb personatges ambivalents; hippies, neorurals, empresaris olotins, constructors, galeristes d'art...

És un encert de l'autor fer servir la tècnica del narrador-personatge, una persona interposada que té un paper actiu amb diferents funcions i personalitats dobles, però sobretot, actua com un dipositari de les històries dels altres i les canalitza, mai les jutja.

Com que el narrador té fama de ser un bon professor i de manejar-se bé amb alumnes conflictius, rep l'encàrrec del totpoderós i enigmàtic Jordi de Can Sol, de fer classes de repàs a la seva neta. Obligat a acceptar, per l'exigència el narrador acaba establint una relació estreta, intensa, voluble, visceral i psicològicament laberíntica tant amb el Jordi de Can Sol com amb la seva neta, la Mar, i amb la mare d'aquesta, la Carmina.

El narrador que ens relata els fets, un cop ja s'han esdevingut i quan ell ja ha marxat de la Vall del Ser, pot reconstruir amb la distància, un món de realitats mesclades i una època en què el present i els seus drames van carregats amb els drames del passat acumulats i sedimentats. Aquesta és la principal virtut de la novel·la: la capacitat de Serés per fer conviure la força tel·lúrica de misteris que se'ns escapen -En Jordi de Can Sol és un saurí infal·lible- amb assumptes tan actuals com l'especulació urbanística, el tràfic de drogues, les lluites i corrupcions del poder i l'impacte de la nova emigració.

La casa de foc està escrita amb un llenguatge fresc i aparentment simple. Les descripcions són precises i punyents. El treball lingüístic excel·lent incrementa la versemblança de la narració i ens la fa totalment creïble. Els diàlegs àgils i dinàmics, no estalvien moments d'humor. Resumint; una molt bona novel·la